

Ella (imatge I)

Fernando Lara

—¿Està lliure?

La veu li va arribar com un xiuxiueig, com una carícia, ara que la sala acabava de quedar a les fosques. Va tardar uns segons a contestar:

—Sí, sí, esclar...

—Moltes gràcies.

Va notar l'alegria d'ella en haver trobat un bon lloc en un pati de butaques gairebé ple. Igual que va notar l'exquísida manera de treure's la caçadora sense a penes fer renou i la delicadesa amb què va posar la bossa de mà davall del seient.

Durant la projecció va anar canviant diverses vegades de postura per mirar-la de coa d'ull, sense que ella se sentís incòmoda. Tenia un perfil preciós, de trets vius, però suaus, juvenils, però serens, "sense cap dubte, hel·lènics", va pensar, autodisculpant-se per la mossoneria.

Tanmateix, allò que més el va fascinar, d'ella, va ser la manera de contemplar la pel·lícula. Estava absorta del tot, mirant les imatges amb una concentració absoluta, aferrada a la butaca sense bategar-se ni gota. Amb les cames creuades, un poc inclinada cap endavant, el colze esquerre en el reposabraços i la mà, tocant el mentó amb lleugeresa, era la figura de l'espectadora ideal.

Vivia la pel·lícula, cadascun dels instants, però amb discreció, sense escarafalls. Per fortuna, es tractava d'una tragicomèdia, i, així, ell va poder observar com somreia en les situacions divertides i com s'emocionava en els moments trists. Tot a través d'uns ulls clars, brillants, que absorbien la llum que arribava de la pantalla i a què ell hi accedia ampliant al més possible el camp visual.

Dues o tres vegades, però sense pretendre-ho, sense adoptar una actitud molesta, el seu colze havia fregat el d'ella, cosa que li va produir una punxada de plaer, una descàrrega elèctrica per tot el cos. Després de l'impacte, ell imaginava el que suposaria agafar-ne la mà, d'ella, enllaçar els dits, d'un i d'altra, i acariciar-ne la pell. S'estremia amb aquest ensomni, recordant com sempre havia iniciat les relacions de parella agafant una mà dins

d'un cine. Per a ell, l'acceptació de tal gest significava una mostra inconfusible d'amor.

A pesar que, per sort, la pel·lícula era llarga i ell havia pogut gaudir a fons d'una sessió meravellosa, la història arribava al final. Quedava la prova de foc: ¿veuria ella, fins al final, els títols de crèdit?

Quan va constatar que seguia amb la mateixa atenció fins i tot l'últim rètol del *copyright*, va saber, amb tota certesa, que aquella era la dona de la seva vida. I, ara que l'havia trobada, no deixaria passar l'ocasió d'agafar-li, de tant en tant, en la càlida obscuritat d'un cine qualsevol, la mà. 🎬

Dibuix: Alfonso Ruano.

